

*Στον Θωμάκο που μου έμαθε πού κρύβονται οι δράκοι
και στο αστέρι που μας φωτίζει από ψηλά...*

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Η ιστορία της κυρίας Σκιάχτρω - Πώς βρέθηκε σε αχυρένιο κορμί

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Αναστασία Λιάπη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Νατάσα Γκουτζικίδου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΙΚΟΝΩΝ - ΕΞΩΦΥΛΛΟ: xMx graphics - Michelangelo Bevilacqua

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Στέφανος Βλασακάκης

Στα κολάζ του βιβλίου έχουν χρησιμοποιηθεί και φωτογραφίες της Αναστασίας Λιάπη

© Αναστασία Λιάπη, 2023

© Εκδόσεις Lebee, Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN: 978-618-86971-1-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε 100% οικολογικό χαρτί

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική, ή άλλη και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ LEBEE / LEBEE PUBLICATIONS

info@lebee.gr

www.lebeepublications.gr

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΛΙΑΠΗ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΚΙΑΧΤΡΩ

Πώς βρέθηκε σε αχυρένιο κορμί

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΛΙΑΠΗ

«Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΚΙΑΧΤΡΩ»

Πώς βρέθηκε σε αχυρένιο κορμί

Ετσι ξαφνικά, μια μέρα, βρέθηκα με μαλλιά, μύτη, στόμα και αφτιά. Αχ, τι τα ήθελα τα αφτιά! Κάθε πρωί, εδώ και μέρες, μήνες και χρόνια βγαίνει ο τελάλης στα αλώνια και με την αγριοφωνάρα του μας παίρνει τα αφτιά.

«Ακούσατε, ακούσατε, νέοι, γέροι και παιδιά, άντρες, γυναίκες και πουλιά, δέκα χιλιάδες λίρες και φλουριά δίνει ο βασιλιάς σε όποιον φέρει την κόρη του πίσω».

Από τότε που χάθηκε η κόρη του βασιλιά μας ησυχία δεν βρίσκουν τα αφτιά μας. Θα μου πείτε, μα καλά τόσο αναισθητος είσαι και έτσι μιλάς; Αλλά να σας πω, μια ησυχία βρήκε το χωριό από τότε που χάθηκε αυτό το... Να τολμήσω να πω, παλαβό; Σςς... Δεν κάνει, είναι και πριγκίπισσα.

Ε, ναι, λοιπόν, έτσι ξαφνικά, την ημέρα που απέκτησα εγώ μιλιά, χάθηκε. Ίχνη δεν βρέθηκαν πουθενά, ούτε εδώ αλλά ούτε και στα γύρω χωριά. Το καπέλο μόνο και η φορεσιά της μας θυμίζουν την παραξενιά της. Τώρα εσείς θα μου πείτε «Αχ, την καημένη!» αλλά να σας πω κι εγώ πως ήταν πολύ κακομαθημένη.

Με το που εμφανιζόταν ο ήλιος στον ουρανό και άνοιγε τα μάτια της, η κόρη του βασιλιά όλο κάτι ήθελε, κάτι ζητούσε και ποτέ μα ποτέ δεν ήταν ευχαριστημένη. Όλο θέλω αυτό και το άλλο και τούτο και εκείνο. Και αυτή η αδυναμία που είχε στα καπέλα... Χριστέ μου, σκέτη τρέλα! Αφού το όνομά της ούτε που το γνωρίζω, όλο το χωριό καπελού τη φώναζε. Είχε σχεδόν όλων των λογιών καπέλα, από όλο τον κόσμο, μα πάλι κάτι της έλειπε.

«Μπα... Πολύ φτωχό αυτό, ετούτο πολύ άχρωμο και στενό... Θέλω... Θέλω... Θέλω» και έβγαινε έξω από το κάστρο όλο γκρίνια και νεύρα.

Μαδούσε μαργαρίτες, τσαλαπατούσε τα λουλούδια και όλα τα όμορφα σπαρτά. Από πίσω της έτρεχαν πάντα η μοδίστρα, η καπελού και η μαγείρισσα. Ο βασιλιάς είχε ορίσει να προστατεύουν την κόρη του και να της κάνουν παρέα, αφού ήταν οι μόνες που αγαπούσαν αυτήν τη μικρή, όσο και να τις παίδευε. Και όσο μεγάλωνε τόσο πιο παράξενη γινόταν.

Κάθε μέρα έδινε διαταγή να κόβουν όλα τα όμορφα φυτά και να της τα φέρνουν στο κάστρο για να στολίζει τα καπέλα της. Γέμιζε το κάστρο με λουλούδια, άδειαζε η γη απ' αυτά. Μα όσο όμορφα κι αν γίνονταν τα καπέλα της με τα λουλούδια, να σου μαραίνονταν την άλλη μέρα και είχαμε πάλι γκρίνια και θυμό. Ξεχυνόταν τότε σαν αγρίμι η πριγκίπισσα και δεν άφηνε απάτητο και αμάδητο λουλούδι.

Η καημένη η καπελού... Τι τούλια της έβαζε, τι φτερά και τι κουμπιά! Η μοδίστρα της έραβε μεταξωτές κορδέλες και η μαγείρισσα της έφτιαχνε τα πιο νόστιμα γλυκά, μπας και γλυκάνει τη μιλιά της και γλυκάνει και η καρδιά της. Κι όμως, γέλιο δεν έβγαινε από τα χείλη της και άνοιγε το στόμα της μόνο για να γκριδιάξει.

Όσο δεν ικανοποιούσε τις επιθυμίες της τόσο πιο άκαρδη γινόταν. Όσπου μία μέρα παράγινε το κακό. Έδωσε διαταγή να καταστραφούν όλα τα λουλούδια και τα σπαρτά της γης. Ξύπνησε πρωί πρωί, φόρεσε το καλό της το φουστάνι, άρπαξε κι ένα μεγάλο πράσινο καπέλο, το φόρεσε στο κεφάλι της και μαζί με διακόσους φρουρούς ξεκίνησαν να κόβουν και να ξεριζώνουν ό,τι όμορφο μας χαρίζει η φύση.

Από πίσω της έτρεχαν πάντα οι πιστές της ακόλουθες και προσπαθούσαν να τη συνειτίσουν, μα δεν άκουγε κουβέντα. Κατέστρεφε ό,τι όμορφο της γης, μπας και στολίσει την κεφαλή της μα όχι την ψυχή της.

Έφτασε και στο δικό μου χωράφι εκείνο το πρωινό και τσαλαπάτησε ό,τι όμορφο προστάτευα, ενώ μου μίλησε με ύφος ειρωνικό.

«Θα έπρεπε να ντρέπεσαι έτσι όπως στέκεσαι άσχημο, ξερακιανό, άχρηστο στον κόσμο αυτό». Και μου έδωσε μια σπρωξιά.

Ξεχαρβαλώθηκα από τον πάσσαλο που με κρατούσε.

Τότε συνέβη κάτι μαγικό. Πέφτω κάτω και πονάω, και αρχίζω και μιλάω. Λέω λέξεις ανθρώπινες και έχω χέρια, πόδια, μαλλιά, μάτια, μύτη και αφτιά. Από σκιάχτρο πήρα ανθρώπινη μορφή και στη θέση μου είχε καρφωθεί το φόρεμα με το καπέλο της πριγκίπισσας. Δεν ξέρω πώς και γιατί. Να ήταν ο φόβος; Αλλά τα πόδια μου, λες και έβγαλαν φτερά, με έκαναν να τρέξω απ' το χωράφι μακριά. Σταμάτησα να τρέχω μόνο όταν οι χτύποι της καρδιάς μου χόρευαν τρελά μέσα μου και δεν είχα άλλη αντοχή.

Πω πω! Τι μου συμβαίνει; Δεν μπορώ να το εξηγήσω, έτσι αποφάσισα να το ζήσω.

Διάλεξα ένα σπιτικό να μείνω και έψαξα να βρω ρούχα καθαρά να φορέσω. Τώρα με ηρεμία μπορώ να σκεφτώ και να θυμηθώ τι έχει συμβεί. Όταν η πριγκίπισσα με χτύπησε, μας περικύκλωσε ομίχλη και εμφανίστηκε η νεράιδα των λουλουδιών και των σπαρτών.

Την αναγνώρισα αμέσως, αφού ερχόταν συχνά στο χωράφι και πιάναμε κουβέντα. Τη συμπάθησα απ' την πρώτη στιγμή γιατί φροντίζει ό,τι όμορφο υπάρχει στη γη, μαζί και εμένα. Ρίχνει σπόρους στα πόδια μου για να μοσχοβολούν και φροντίζει να μη μου επιτίθενται τα αρπακτικά, φέρνοντας φίλους κοντά. Ποντικάκια, σκουράκια και άλλα πολλά. Δεν ένιωσα ποτέ μοναξιά.

Αλλά ας μη μακρηγορώ. Μόλις η ομίχλη μας κάλυψε πρώτη φορά, είδα τη νεράιδα θυμωμένη ή, μάλλον, θα πω στεναχωρημένη. Με το μαγικό ραβδί της και λύπη στη φωνή της είπε:

«Μικρή μου πριγκίπισσα, με άδεια ψυχή,
μαγεία σου ρίχνω να εξαφανιστείς.
Να φύγουν οι σκέψεις σου,
να μάθεις να ζεις στη φύση που τόσο μισείς.
Προστάτη αφήνω,
τα στολίδια σου όμως να βρεις με την αξία σου».

Μαγεία σκορπίζει και πριν προλάβει κουβέντα να πει, μικρός ανεμοστρόβιλος την τυλίγει, τρεις φορές τη στριφογυρίζει, σηκώνοντας άχυρα παντού. Το σώμα της γεμίζει και στον πάσσαλό μου την κρεμά, τα μάτια της γίνονται κουμπιά και στόμα για να γκρινιάζει δεν έχει πια. Μόνο το καπέλο και η φορεσιά της είναι ίδια όπως παλιά.

Μα κανείς δεν την αναγνωρίζει. Μόνο οι τρεις προστάτιδες της είδαν και ξέρουν τι έχει συμβεί, αλλά βοήθεια δεν μπορούν να δώσουν, ούτε και να ενημερώσουν τον βασιλιά, μιας και αυτές μαγεία τις άλλαξε ή να πω καλύτερα... Τις μετέλλαξε!

Με μια φωνή και οι τρεις, όταν είδαν τι είχε συμβεί στην πριγκίπισσα, έστρεψαν το βλέμμα τους στη νεράιδα.

«Σε παρακαλούμε, άφησέ μας μαζί της, την προστατεύουμε όλη τη ζωή της».

Με τρεις λέξεις μαγικές, «Μπιζ, κλιπ, αλχασάν» κι ένα κούνημα στην μπέρτα της, να σου βγάλανε φτερά. Όχι, δεν γίνανε πουλιά αλλά η μαγείρισσα μια μέλισσα στρουμπουλή, η μοδίστρα μια πυγολαμπίδα φωτεινή και η καπελού μια πεταλούδα χρωματιστή.

«Εσύ μη με κοιτάς» μου είπε η νεράιδα. «Τρέξε να ζήσεις με την ανθρώπινη μορφή, σου έχω ό,τι χρειαστείς».

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Η Αναστασία Λιάπη γεννήθηκε στην Καστοριά. Είναι παντρεμένη και μητέρα τριών παιδιών. Η αγάπη της γι' αυτά την οδήγησε στο να γράφει και να εικονογραφεί παιδικά βιβλία. Ασχολείται με τη φωτογραφία, τη ζωγραφική, το θέατρο και τις αφηγήσεις παραμυθιών. Τα καλοκαίρια των παιδικών της χρόνων τα περνούσε στα χωριά του Βοΐου Κοζάνης με τους παππούδες της, όπου οι αφηγήσεις ιστοριών ζωντάνευαν στα μάτια της. Πιστεύει στις νεράιδες, τις μάγισσες και τα ξωτικά, ενώ με τις εικόνες της θέλει να μας παρασύρει στις λέξεις της. Ζει και δημιουργεί στο Άργος Ορεστικό.

Έργα της έχουν εκδοθεί από τις εκδόσεις Υδροπλάνο, ενώ κάποια έχουν γίνει θεατρικές παραστάσεις.

«Το μήλο των παραμυθιών», παραμύθι.

«Η κυρία Σκιάχτρω», παραμύθι.

«Επιβάτες των Χριστουγέννων», συμμετοχή σε συλλογικό έργο.

«Ένα παραμύθι στις ειδήσεις των εννιά», παραμύθι σε συνεργασία με τον Γιάννη Πολίτη.

«Κρυμμένες αλήθειες στον καμβά», μυθιστόρημα.

«Το μήλο των παραμυθιών», θεατρική παράσταση.

«Ταξιδεύοντας με τους ήχους των προγόνων μας», θεατρική παράσταση.

«Τα χρώματα», θεατρική παράσταση.